

IX

Dissabte, ben enjorn, van reprendre la feixuga tasca. Era un dissabte que s'albirava calorós. Si s'ho agafaven matinet, a migdia un bany a la piscina municipal els ajudaria a apaivagar el desfici. Tots tres s'aplegaren cap a les vuit del campanar de la Vila. Realment eren les vuit i set minuts, però la Vila sempre anava endarrerida, especialment amb el temps.

Malgrat l'hora, des d'una cantonada, una mirada parapetada darrere d'unes ulleres fosques els guaitava. Una vegada van entrar tots tres ca la *senyó* Maria, l'home de pell bruna i cabells fregits va tirar la cigarreta, un Marlboro mentolat, a terra, i la va aixafar nerviosament amb la puntera d'aquella sabata Uomo di Ferro.

La muntonada de papers no minvava, i el trio s'ho començava a agafar —veges, quin remei!— amb certa resignació.

Començaven a quedar-se sense caixes classificadores de cartó. Havien començat amb una per any, però de sobte, traspaperats, apareixien fulls dispersos, notes manuscrites deixades caure enmig d'un lligall, com per a no ser descobertes. Martí no hagués pensat mai que la seua vida anàs a quedar al descobert, d'una manera desordenada, però havia tropessat amb la tenacitat dels seus tres amics, que començaven a lligar els seus records sobre la vida del difunt amb evidències escrites per ell mateix.

Carme espolsava una carpeta i, en obrir-la, envermellí. D'una rabinada, va tancar-la i la va reballar sobre la taula. Jaume, que escarbava en el més alt d'un prestatge, se n'adonà d'aquell gest i, no sense meditar les paraules, li va preguntar:

—Alguna cosa interessant?

La xicota, mig tartamudejant no encertava a respondre-li, i enmig d'aquell balbuceig esclatà a plorar. Es tapà la cara amb les mans i un sanglot profund li va sobrevenir.

Jaume, en veure-la tan assorada, va baixar d'un bot i la va rodejar pels muscles, en un intent de consolar-la sense saber ben bé perquè.

—Anem a trobar-nos també les nostres vides —mussità ella amb veu presa.

—Coses personals, íntimes,... vols dir?

—I tant! Acabe de veure'm als papers. I de sobte, se m'ha vingut un allau de vivències que vaig viure amb ell. I crec que n'hi haurà més: teues, nostres...

Llúcia, que havia eixit un moment a canviar l'aigua a les olives, en tornar es va sorprendre de la situació: dels plors de l'amiga, de l'abraç de l'amic... Una certa gelosia li començava a eixir per l'esguard.

Jaume va carraspejar i, més botijós que la Carme, no encertava a dir-ne una a dretes. La Carme es va sobreposar, es va sonar amb certa aparatositat, i ho va aclarir.

—Mira el que m'he trobat —deia assenyalant amb l'índex la carpeta llançada per ella moments abans—. Obriu-la, llegiu-ho. És un diari íntim del Martí, en fulls solts, manuscrits uns, mecanografiats els altres...

Tots dos s'hi van abocar, i van prendre el primer full, datat i manuscrit.

—Mira que li agradava la poesia a Martí.

—Per què ho dius?

—Que no te n'adones? Per les cites que encapçalen cada escrit del diari.

—Deixa'm llegir-ho també.

—Millor, llig-ho en veu alta.

"DIARI 1980

*"Bona nit blanca roseta,
plena de bones olors,
no hi ha al cel tantes estrelles
com vegades pens amb vós.
No bastaria en escriure
ma vida es nostros amors,
els que hem passat finsus ara
i els que passarem els dos.
Iestic en ses confiances
que ara vindran els mellors.
Bona nit blanca roseta,
plena de bones olors."*

UC, Cançons d'Eivissa

Dissabte 27 de setembre de 1980.

Encara que ens coneixíem de la mateixa colla, va fer falta que férem alguns viatges en els seients de darrere del cotxe del nostre amic Manel perquè els sotracs d'aquelles carreteres valldalbaidines plenes de revolts i de clots ens feren apropar. I buscàvem posar-nos un al costat de l'altre. No festejàvem, però començava a fer-se realitat allò que posteriorment hem conegut com "amics amb dret a frec".

Recorde que aquell any pujàrem a festes d'Atzeneta el cap de setmana dels balls i les orquestres. El meu braç per damunt del teu muscle anava baixant i buscant els teus pits, però el recorregut es feia massa curt, perquè Manel conduïa com Fittipaldi, i no ens donava temps a aprofundir en el tema. Aquella nit, però, en tornar, vaig gosar

acompanyar-te a casa. Els carrers mig a les fosques propiciaven els besos fugaços i alguns amb llengua. M'agradava passejar agafant-te pels malucs, i anar baixant les grapes fins que la galta del cul em quedava entre les mans.

Què bonic és el primer amor, és innocent, pur. L'adolescència ho capgira tot, ho torna de sobte problemàtic. Ens tornem gelosos dels anteriors nòvios, i podem enviar a la merda un amor tan desinteressat, tan ingenu. I això sense haver-hi compromís formal.

Dissabte 4 d'octubre de 1980.

Hem anat al cinema. Aquest cinema de poble, decadent, que ha anat perdent força davant la competència de la televisió, i de les sales de les ciutats pròximes.

Quan érem menuts, en aquell envellit Royal Cinema vam gaudir de les superproduccions com *Ben-Hur*, quan era l'única diversió del poble un diumenge de vesprada. Les roses salades, els torrons de gat, els puromoros i els puros rojos, la regalissia i la llimonada eren els ingredients que feien digeribles aquelles pel·lícules i que ens entretenien entre canvi i canvi de roll.

Els cines ara s'havien adaptat als nous temps, amb el "destape" i totes aquelles produccions ínfimes. No recorde si havíem anat a veure amb

anys de retard *La trastienda*, amb aquell fugisser nu d'Amparo Muñoz, o qualsevol altra pel·lícula un tant tòrrida. Qualsevol pel·lícula era bona per fer manetes.

Recorde que aquella nit les meues mans i les teues es buscaven ansiosament. Recorde el caliu del teu entrecuix, la humitat del teu sexe adolescent, i les meues pol·lucions —una parauleta que vam aprendre a *El libro del joven*—, les nostres mans ardents. Tot era un descobriment. Amb totes aquelles experiències noves per a nosaltres, amb què, sense saber-ho, tornàvem als principis de l'existència humana.

Amb aquells primers frecs de la sala a fosques, ens vam embalar i vam seguir en eixir. T'hi vaig voler acompanyar a casa, ens separàrem de la colla, que també tenien quefer, i un racó de darrere els corral, ple d'herba, ens va servir de jaç per aquell rebolcò, innocent, tot un bes i tot refregar-se els nostres sexes. El sentiment de culpa juvenil, peatge de tants anys de repressió moral, i aquella rosada incipient ens va fer parar, que tampoc es tractava d'encampar un refredat de repica'm el colze.

Ja prop de ta casa, en aquella cantonada fosca que tota parelleta feia servir, nosaltres vam acomiadar-nos amb un llarg i dolç bes. Fins la setmana vinent.

Divendres 10 d'octubre de 1980.

Com cada divendres, després de l'assaig del grup de danses, havíem quedat a la tasca, el nostre lloc de reunió. Molta xarrera, molta música, un poc de política, moltes inquietuds per llançar el Grup Cultural, que entre uns i altres no acabava mai d'arrancar. L'acompanyament va ser més curt que d'altres vegades. Amb el començament del curs a distintes facultats, allò quasi sonava a comiat.

En el nostre cas, malgrat l'atracció mútua que teníem, els inicis dels estudis universitaris a València ens van distanciar, com no podia ser d'altra manera. Coneguérem nova gent, canviaren les nostres maneres de pensar, i necessitàvem temps per estudiar i per fer altres quefers.

Només un mes més tard, tot aprofitant la caseta que els quintos ens havien deixat, un matalàs va ser testimoni de l'única vegada que vam jaure junts. Si haquérem sigut més madurs, quantes temors i remordiments ens haquérem estalviat. Aquelles pors, ara, anys després, superades, no ens deixaven gaudir del sexe sense culpa.

D'aquella nit, freda i estrelada, em queda la dolçor tremolosa i tímida dels teus llavis, dels pits turgents,... i sempre he tingut per tu, una

*enorme simpatia. Com deien els eivissencs del grup Uc, 'de tu estic
agraïda'."*

—Crec que sé de qui parla.

—I jo també.

—Algun dia potser que li ho haurem de deixar llegir també a Rosa Mari, no?

—Que vos sembla si posem la música dels poemes que ell posa? És fàcil: mireu
quina col·lecció de vinils més preciosa. De segur que se'ns farà més lleuger tot açò.

Dit i fet, Llúcia s'enfilà al tocadiscos, i va comprovar que encara funcionava.

Carme, que s'apressà a escarbar entre els discs va fer un somriure còmplice:

—Ací està: Uc.

X

Al seté dia vam descansar. Havíem quedat dilluns, enjornet, com sempre.

A mitjan matí, just a l'hora d'esmorzar. L'esmorzaret, amb pericana i variants, de salat, no el perdonàvem. Hi havia qui preferia truita amb llonganissa d'Ontinyent. D'altres s'inclinaven pel formatge blanquet, ben tendre, amb anxoves. I d'altres pel pernil amb pa i tomaca, o per l'entrepà de tonyina i olives. Un pa blanc o una viena acabada de dur del Forn de Nadal ho convertia tot en un delit insuperable.

Beviem al gall de la catalana on Rafel, l'amo del casino vell, els havia fet la tradicional barreja de vi negre i llimonada. I en dies d'incipient calorassa, veure com la goteta que regallava per la barbeta, pel coll suau, fins aplegar a l'inici d'aquella sinada, que s'endevinava voluptuosa, d'alguna xicona que bevia maldestrament, era tot un espectacle, on algun dels xicons i homes s'excitaven d'allò més. La Carme i la Llúcia, sabedores de ser-ne l'atenció de reüll dels qui esmorzàvem, es feien les moixes i ho repetien. Fins i tot hi havia qui, envalentonat per tres gots de vi sense afegitons, feia intenció de torcar amb un tovallonet la gota que davallava sensual, sense saber-se focus de tanta concupiscència reprimida. A la primera sarpada, una manotada rabiosa de l'ama dels pits deixava la libido desbocada al seu lloc. Que era mitjan matí, redell!

Enmig de l'enrenou eixordador del casino, adobat amb una fumequera que feia tremolar lleis i prohibicions europees, vaig encertar a veure una figura d'home que es va retallar a contrallum, en la porta de vidres bruts i fumats. Era Blai, el vaig reconèixer per les seues afables riallades que el precedien.

Blai, quan ja s'hi veia, ja que venia d'una llum enlluernadora i amb ulleres fosques, es va llançar a les galtes de Llúcia i de Carme, passant de mi. Només després, fent un gest de sorpresa, em va fer cruixir els dits de la mà dreta, i me'n vaig recordar de la mare que el va parir. Un camioner ha de saludar així.

—I jo que et feia d'ordinari tota ta vida! —vaig exclamar.

—D'això, res. El que no deixa, deixar-ho. No ho diuen així? Ara el que *mola* és el transport internacional.

—No, ja et veig —li vaig respondre assenyalant un camió roig encés, nou de trinca, amb un envelopat on es podia llegir ben clarament "*Mercato San Severino*"—. Treballes amb el sud d'Itàlia?

Vam eixir, eren les onze tocases, i Blai s'acostà al seu tràiler, aparcat de mala manera al bell mig de la plaça. Havia tingut sort, perquè no sabia que acabaven de canviar els membres de la policia local, i els nous agents, tots forasters, no es paraven en palletes, no tenien miraments, ja que tampoc no coneixien tot el veïnat, i volien fer-se valdre i entrar amb certa autoritat.

—Ja aniré més tard cal Martí, a veure com porteu l'escorcoll. Ara he de parlar amb el meu soci, el Gianni.

—Ah, i t'has buscat un soci estranger. La mundialització està canviant-ho tot ben de pressa.

—Italoargentí, per ser exactes.

XI

—On et pensaves que anaves? No estic disposta a passar la mà per la paret.

Efectivament, Llúcia no passava la mà per la paret. Amb un suau però insistent moviment repassava de dalt a baix i de baix a dalt la bragueta del Jaume, tot seguint el fal·lus que amenaçava amb descordar el pantaló. Conforme li creixia el membre entre les mans, una intensa coïssor l'envaïa per la figa.

—Quan et vaig veure abraçada ahir a la Carme se'm va escarotar l'entreuix, i no volia passar una altra migdiada rebolcant-me en la meua solitud. Torna'm a fer teua. No em deixes amb un pam de nassos, com vas fer ara fa dotze anys, quan la Mercè es va ficar pel mig i se't va endur, quan tant la Carme com jo créiem tindre una certa preferència.

Per tota resposta a aquella vella història mal resolta que la seua pell encara delerava, les àvides mans del Jaume resseguien l'espina de la xicona, des del bescoll fins el crepó. Primer amb roba, després amb la pell nua. Els dits comptaven les costelles, les mans apretaven les natges, d'una fermesa que encara l'excitava més.

Ella ja havia descordat la corretja, ja despassava la cremallera, ja acaritava el calçotet tibant.

Ell redescobria aquells pits de mitja taronja, aquells mugrons esborronats malgrat la suada d'aquell estiu ensopidor.

Ella, agenollada, s'omplia la boca en un sotrac compulsiu. Després reprenia el lent ritual: amb la punta de la llengua des del gland fins a la soca, on un bes profund feia que el Jaume tornàs a creure en el cel. En aquell cel fet carn.

De sobte, ell, agafant aquells dos pits deliciosos, feia passar entremig el piu amunt i avall, avall i amunt. Va agafar la Llúcia per les aixelles, la va espatarrar contra la paret, i en un suau però constant moviment es va endinsar, primer amb cura, temerós de transitar camins explorats una i mil vegades. Després, amb un ritme compassat que només dos cossos que es reconeixen després d'absències infinites, són capaços d'esclatar en mil gemecs.

Sort que el veïnat no havia perdut el costum i feia la migdiada. Profundament adormit.

XII

La Carme em nota alguna cosa pel somris que fa. No voldrà també mantecat? Se m'apropa per mostrar-me el darrer descobriment del diari del Martí. Com refrega els seus mugrons empitonats contra el meu braç. Encara no m'ha baixat la trempera que la Llúcia m'ha provocat fa una estoneta, i ja està la Carme botant-me foc. Estic eixit, o tenim encara moltes assignatures pendents?

Redéu, i com ha vingut aquesta vesprada: quina pantaloneta parrussera més ajustada. Crec que feia anys que no li'n veia una de tan incitadora. I mira-la, com puja i baixa de la cadira, quina voluptuositat. Mira que està bona, que no li tiraré una grapada? O comence fent-li pissi-pissiganya al culet?

Redell, ja ha tornat la Llúcia, dutxadeta, com una rosa després de l'acalorada. Tinguem formalitat.

—Que no m'espereu, xe?

—Dona, hauràs de ser més puntual. Nosaltres, ací produint —l'escurçó de la Carme em cluca l'ull mentre li retrau la lleugera tardança—... i tu, dormint.

Ara és la Llúcia la qui em fa l'ullet. I, en girar-se la Carme d'esquena, un bes fugisser, recordatori. Per si l'havia oblidada en mitja horeta.